

korruptak, és ők is segítik a saját kis pereputtyukat, meg rokonságukat, addig nem lesz változás. Talán könnyebb lenne, ha jobban összetartanának az emberek. Falun még hál' Istennek összetartanak, de városon, úgy látom, hogy nem ismerik meg egymást, még akkor sem, ha egy lépcsőházban laknak.

Köszönöm a beszélgetést.

(Az interjút Vásárhelyi Bálint készítette)

„Az ember hajtja magát, mert kell a pénz”

Fiatal gázszerelő

– Kérlek, mutakozz be.

– 22 éves vagyok, a szakmunkásképzőt 1994-ben végeztem mint gázvezeték- és készülék szerelő. Ezt követően automatikusan pályakezdő segélyt kértem. 1994 októberében egy Békéscsabán működő kisipari szövetkezethél sikerült elhelyezkednem, mint hegesztő. A szakmán belül ezt is tanultam, a hegesztésről is kaptunk egy olyan papírt, amivel már lehetett munkát vállalni. Ha jól emlékszem, a munkaügyi központ közvetítette ki. Volt egy csoportos összehívás, több ember vett rajta részt és ott közölték a feltételeket, elvárásokat, a fizetést nagy vonalakban, és akit érdekelt az elment és megnézte. 7-től 4-ig volt a munkaidő minimálbérért, ami akkor 12 500 forint volt. Semmiféle juttatás nem volt, termelni kellett 7-től 4-ig folyamatosan. A normát túlteljesítettem már az első időben is, de végül a túlhajszoltság miatt léptem ki. Négyen vagy öten dolgoztunk együtt, de mindenki önállóan. Ez egy lakatos műhely volt, és különböző profilokat kellett gyártani. Szakmába vágott, mert gázkonvektorokhoz, gázkazánokhoz csináltunk különféle alkatrészeket, amit össze kellett rakni.

– Milyen volt a főnököd?

– Maximálisan jó volt, sajnáltam is, hogy végül fölmondtam.

– Milyenek voltak a munkakörülmények?

– Kihasználtak, és nagyon hajtottak bennünket. Én akkor már dohányos voltam, de a napi 20 cigaretta helyett munkaidőben csak 2–3-ra jutott idő. A hegesztés olyan dolog, hogy árt a szemnek, és ezért óránként 4–5 perc pihenés kell az embernek. Itt csak két óránként volt öt perc, és ha nagyon belemerültünk a munkába, akkor 3 óránként. Naponta egyszer volt kézmosás és evés. Az volt a gond, hogy 600 valahány forint járt egy napra, 7-től 4-ig, amit a munka arányát nézve, keveselltem. Ráadásul egy alkalommal, amikor cigiztem, kijött a főnök fia, és volt egy olyan beszólása, hogy mi lenne, ha egymás után, vagy esetleg egyszerre kettőt szívnék, mert akkor nem kéne olyan sűrűn kijárnom. Szóltam is rögtön a srácnak, mert úgy felháborodtam ezen, hogy na. Ráadásul édesapám akkor libatöméssel foglalatzkodott és fölmerült az ötlet, hogy mi lenne, ha ketten együtt csinálnánk. Mert egy embernek sok volt, viszont ha fölfogad valakit, az elviszi a fele pénzt. Százezer forintról volt szó, és az komoly pénznek számított akkoriban. Én inkább szakmai irányba próbáltam volna fejlődni, de mivel a munkahelyemen így alakult a dolog, gondoltam, ez jó ok arra, hogy eljöjjenek és betársuljak apám mellé. Így a 95-ös évet teljesen a mezőgazdaságnak szenteltem.

– Papíron munkanélküli voltál?

– Amikor megszűnt a munkaviszonyom, a munkaügyön csupán regisztrálva voltam mint munkanélküli. Elkezdtem az édesapámnak segíteni, és ez kitöltötte a napomat. Végül is egy háztartásban voltunk, egy helyre folyt be a pénz, ha kellett valami, szóltam és kaptam.

– *Édesapád mint kisvállalkozó csinálta ezt a tömést?*

– Ha jól emlékszem, erre nem kellett kiváltani a vállalkozóit, viszont adózni kellett, mezőgazdasági tevékenységnek minősült. 96 februárjában hagytuk ezt abba, mert úgy történt, hogy nem otthon hanem egy bérelt helyen csináltuk, és az én megítélésem szerint, a bérlő hibájából elviselhetetlenné vált a helyzet. Már majdnem tettlegességig fajultak a dolgok. Februárban abba hagytuk, és ezt követően elmentem egy abszolút nem a szakmába vágó helyre dolgozni, a műbeton Bt.-hez. Ez díszburkolat és járdalap készítő üzem volt. Ide úgy kerültem, hogy a barátom szólt, aki ott dolgozott.

– *Itt milyenek voltak a körülmények?*

– A körülmények jók voltak, teljesítményben voltunk, tehát ki mennyit csinált, annyi pénzt kapott. 7-től 5-ig dolgoztunk, nem volt hosszú műszak. Csak egyrészt a derekam kezdte felmondani a szolgálatot, mert kemény fizikai munka volt, betonkeverés, talicskázás, viszont jól fizetett, 28–30 ezret kaptam. De ez a munka is csak egy hónapos volt.

– *Milyen volt a főnököd?*

– Jó volt, semmi baj nem volt vele, és a fizetéssel sem volt probléma. Itt csak 2-en, 3-an dolgoztunk együtt. Maga a Bt. nagyobb társulat volt. A közvetlen munkatársaimmal jól kijöttem, büszkén mondhatom, hogy nekem eddig soha senkivel nem volt bajom a munkatársaim közül. A munkakörülmények is jók voltak, ha szóltunk hogy most ez kell, az kell, megkaptuk. Utána szólt egy ismerősöm, aki a Délgáznál dolgozott, ahol én is voltam gyakorlaton, ő ajánlott be egy jó ismerősének, aki aztán fölkeresett, mert tudta, hogy nem a szakmában dolgozom, és szeretnék visszamenni. Kérdezte, hogy volna-e kedvem, mert egy csőszerelőre van szüksége. Egy-két napon belül el is lett intézve, hogy oda mehetek. Ez 96 márciusában volt. Ez egy maszek volt, akinek volt egy építőipari vállalkozása, ahhoz kellett egy ember. Ő viszont nem jelentett be.

– *Ezen a munkahelyen milyenek voltak a munkakörülmények, a főnök, a munkatársak?*

– A főnök közvetlen volt, vele nagyon jól kijöttünk. A kollegák is jók voltak, de az építkezésen javarészt olcsó munkaerő volt, csak ketten voltunk akinek volt szakmája. Minket bíztak meg mindennel. Nemcsak csőszerelés volt, megkérdezték, hogy értek-e a falazáshoz, vakoláshoz. Én bólogattam, mert egy-két dolgot eltanultam az előző helyeken. Ketten-hárman voltunk szakmunkások, és alánk volt rendelve egy pár ember. Jól éreztem magam irányítónak is, de dolgoztam én is velük folyamatosan. De egy picit zavart, hogy miért toljam én a talicskát, mikor nekem van szakmán, és úgy lettem elcsalva ide mint csőszerelő. Mégis többet volt a lapát meg a talicska a kezemben, mint bármilyen fogó.

– *Mit kellett csinálnotok?*

– Falbontás, válaszfal felhúzása, alapozás, tehát építési munka. Gázszerelés abszolút nem volt, holott nekem csak az volna a szakmám, vízszelés volt, meg fűtés. Ez a kettő nem a szakmám, de értek hozzá. Most már főleg, mert az ember nemcsak a gázszerelést tanulja meg, hanem ha már ott van, akkor mindenféle csőszerelést.

– *Az iskolában csak a gázszerelést tanultátok?*

– Ott összevonva volt, tehát víz-gáz-fűtés szerelés. Az osztályon belül két csoport volt, volt egy vízszelő, víz-fűtés, meg egy gázvezeték- és készülék szerelő. Én az utóbbit végeztem el, de azért az ember csak hallja a másikat is. Nem beszélve arról, hogy a Délgázos kollegáknak rengeteget köszönhetek, mert már a gyakorlati idő során is mentem velük délutánonként maszekolni. Közben még 96-ban beadtam a jelentkezésemet egy kft.-hez, és így csak pár hetet dolgoztam a maszeknál, mert jöttek szólni a kft.-től, hogy ha akarok, most menjek. Azért hagytam ott, mert azt gondoltam, hogy a kft. jobb lesz. Ez a kft. a mai napig is jól menő, biztos háttérrel rendelkező cég. A kft.-hez mint vízszelőt vettek fel.

– *Erről a kft.-ről tudtál előre valamit?*

– Persze. Több kollegám, ismerősöm, sőt rokonom is dolgozott ott. Ennek a kft.-nek a profilja kifejezetten villany, víz- gázfűtés, klíma. Ez békéscsabai cég, de országos hírű, nem kifejezetten a lakosságot szolgálja, hanem inkább közületeket. Ha belekezdünk egy munkába, az nem két nap, hanem legalább két hónap, tehát hosszú távú munkák vannak, jó szakemberekkel. Ezen a téren ott tanulni is lehet, a kereset sem rossz, ráadásul a munkaköri juttatások maximálisak. Ott voltam 96–98-ig, több mint kettő évet. Ott nagyon jó volt, mert a vízszerezést teljesen ki tudtam tanulni, több idősebb kollegám volt, akik tanítottak

– *Tehát nem a lakossághoz mentetek ki, hanem közületekhez?*

– Főleg közület volt. A tulajjal, a megrendelővel nem sokat találkoztunk. Például iskolát csináltunk, bevásárló központokat. Iskolában villanyt is, szellőzést is kellett szerelni, a szellőzésben is jártasságot szereztem. Ez egy nagy kft. volt; és nekem szerencsém volt, mert akkor kezdte a kft. élni az aranykorát, 60 és 70 között volt az alkalmazottak száma. Ide az első perctől kezdve be voltam jelentve, 180 forintos bruttó órabérrel. Ez olyan 20–25 ezer forintot jelentett havonta, plusz juttatásként kaptunk munkaruhát, cipőt, étkezési hozzájárulást, szerszámokat. Voltak kisebb brigádok, és a kollegáknak rengeteg volt a maszek munkájuk, tehát a hétvégi plusz. Ilyenkor mentem én is velük. Nem az első héttől, hanem olyan féléves ismeretség, barátkozás után. Akkor már látják, hogy az ember hogy dolgozik, milyen ambíció van benne a munka iránt. Itt a kft.-nél a főnökökkel nemigen találkoztunk, volt egy művezető, azzal jó volt a kapcsolat, és jó volt a csapatszellem. A kft.-nek van több kis autóbúsa, és úgy vittek minket dolgozni. Ha Pestre mentünk, vagy messzebb, akkor szállodában aludtunk, azt fizették. Igyekeztek munkásszállót keresni az anyagiak miatt, de nem mindig sikerült. Az volt a gond a vidékkel és a napi hazajárással, hogy korán kellett kelni és későn feküdtünk. Például jártunk Szegedre, 6 órakor kellett indulni, hogy 7 óra felé már ott legyünk, dolgozni tudjunk, és 5 órakor hagytuk abba a munkát, majd utána haza. Meg volt olyan, hogy határidős volt a munka, és akkor bizony tenni kellett annak a teljesítéséért. Közölte a főnök, hogy a munkaadó csak az elvégzett munkáért fizet, az útért nem, és neki pontosan elég költség, hogy üzemeljen a kft. nem hogy még útidőt is fizessen.

– *Miért hagytad ott ezt a kft.-t?*

– Ez úgy történt, hogy átlagban 30 ezer volt a kereset, napi 10–11 órás munkával. Abból hiába nem volt lekötve csak 9 óra, akkor is elment az idő az utazással, reggel 6-tól este 7-re értem haza. Közben nekem már volt egy menyasszonyom, és elég komoly tervek kezdtek kialakulni, összeköltözés, eljegyzés stb. De kevés időm volt, és kevés volt a kereset is. Akkor az újságban találtam egy hirdetést, egy maszek gázszerelő hirdette magát. Este felhívtam, elmondtam ki vagyok, és két héten belül már nála dolgoztam.

– *Csak a pénz miatt hagytad ott a kft.-t?*

– Igen. Elláttak mindennel, elég kellemes légkör alakult ki, rengeteg baráti kapcsolat, évadzáró buli, prémiumosztás, szóval kellemes hely volt. Csak a pénz volt kevés. A kft. főnök azt mondta, hogy nem minden a pénz. Akkor egy kicsit mérges lettem. Hát persze hogy neki nem minden a pénz, főleg ha havonta 1–2 millió nyeresége van. De én hiába megyek a boltba és mondom, hogy higgyék el, nekem nagyon jó munkahelyem van, nagyon jól érzem ott magam. Azért nem adnak semmit. A kft.-nél tavasztól nyárig a 70 fő lecsökkent olyan 35–40-re, a pénz miatt. Én már láttam, hogy itt anyagi gyarapodás nem várható. Amikor a főnök visszajött az afrikai nyaralásból, közölte, hogy nem nagyon van pénz, béremelés biztos hogy ebben az évben nem lesz, ne is kérdezzünk ilyen hülyeségeket.

Esetleg ha a nyári szezon jól hoz, akkor ez az év végi prémiumon meg fog látszani. Külön odamentem hozzá, és megkérdeztem, biztos benne? Azt mondta, biztos. Erre azt mondtam, hogy azért nem ártana elgondolkodni ezen egy keveset. Nem agresszíven, kultúrálisan társalogtunk. Láthatja, hogy sorra mennek el a jó szakemberek, akik eddig a pénzt hozták neki. Ha felvesz a munkaügytől vagy innen-onnan embereket, nem biztos, hogy ugyanazt a színvonalat tudják hozni, mint az előbbieik. Ez később aztán be is igazolódott. Na, aztán ezen elgondolkodott a főnök, Mint később megtudtam, nem kellett volna várni csak egy hetet, mert közel azt a pénzt kapták meg a többiek, amit én a maszeknál, de addigra én már felmondtam.

– *A maszeknál jobbak voltak a feltételek?*

– Ő ajánlott egy összeget. 7-től 5-ig kell dolgozni, lakossági szolgáltatást csináltunk főleg, tehát azok kisebb munkák. Kérdéseket tett fel eddigi szakmai tevékenységemről, képzettségéről, szaktudásról, és ezt követően mondta, hogy 200 forintot tud adni tisztán óránként. Ez az alap és majd meglátja, hogy mennyire válok be nála, és ennek mértékében nő vagy csökken az összeg. Én elfogadtam és belevágtam. Ez is bejelentett hely volt.

– *Itt milyen juttatásokat kaptál?*

– Se munkaruhát, se étkezési hozzájárulást, semmit. Aránylag jó pénzt fizetett, főleg hogyha jól dolgoztunk azt jól megfizette, de hatalmas elvárásai voltak.

– *Hányan voltak?*

– Ez egy 8–9 fős csapat volt és ketten-hárman mentünk lakossági gázszerelésre. Volt három autó, három csapat és még volt segédmunkás és egy-két alkalmi gázszerelő, ha nagyobb munkák voltak.

– *Hogy jöttél ki a kollegákkal?*

– Fél éves kapcsolat után már jól. Előtte csak azért nem, mert nem volt idő arra, hogy egy jó kapcsolat kialakuljon, mert csak a munka volt.

– *Emellett is jártál hét végén maszekolni?*

– Igen. A kollegákkal mentünk különböző munkákra. Nekem szokásom volt, hogy ahol dolgoztunk, ott névjegykártyát adtam, egyrészt azért, hogy tudja, hogy ki volt ott, másrészt ha egyéb, kisebb munka adódik, akkor hívjon. Az nem számít bűnnek, ha olyan kis munkáért, mint például egy konvektor beállítása, kimegyünk, mert ezért úgyse fog a főnök minket kiküldeni.

– *Ezt miért hagytad ott?*

– Itt is anyagi dolgok motiváltak. Közbejött ez a hely, ahol most dolgozom. De ez abszolút nem szakmai hely. Ez főleg díszburkolatokat gyártó kft., egy építkezési termékeket forgalmazó cég. De itt jó pénzt lehet keresni. Egy rokonom révén kerültem ide. Nem szándékozom egy évnél tovább itt maradni, mert elég kemény munka, és ennek semmi köze a szakmához. Az a dolog pikantériája, hogy itt is olyan jó személyes kapcsolatom van a főnökkel, hogy majdnem mindenkire ordibál, csak rám nem.

– *Itt mennyivel kapsz több pénzt?*

– A dupláját kapom. Teljesítménybérben vagyok, kemény fizikai munkán. De ha már itt vagyok, hajtom a munkát, hogy megérje. Úgy lehet tekinteni ezt a munkát, mint egy téglagyártást. Régebben volt a téglagyár, és ez pont olyan, csak kicsiben. Tehát mi készítjük a téglákat, és később forgalmazzák. De ez ilyen kemény téglá, díszkandalló téglá, inkább a felső réteget célozza meg. Egy telephelyen vagyunk, vannak megfelelő gépek, itt reggel 6-tól este 6-ig kell dolgozni. Havonta megkeresem a 80 ezret. Más juttatás nincs. Ez az építőiparnak az a része, ahol egy rövid nadrágon kívül másra nincs szükség, nem is várjuk el, hogy legyen. Most volt az első fizetés, étkezési hozzájárulást nem kapunk, viszont be

vagyunk jelentve. Védőital, védő felszerelés maximálisan van. Ami egészségkárosító benne, az a por, mostanára készítettük el a porelszívót. Egész nap zárt helyen vagyunk egy hangárban. A főnök rendes, mert ha leülünk reggelizni, nem csinál belőle patáliát. De az ember önmaga hajtja magát, mert kell a pénz. Két műszak van, az éjszakai munka könnyebb. Éjszaka nincs gyártás, hanem a köveket fel kell darabolni mérettől függően. Ha valaki gyengébb, és nem bírja, akkor csak ezt csinálja. Aki pedig olyan mint én, hogy hajtja magát, és nem érdekli más csak a munka, tehát sztahanovista jelleggel bír, az gyártja is. Nekem nem mindegy, hogy egy nap 3000 forintot keresek, vagy csak ezret. Nekem sikerült elsajátítanom a gyártást, ami fizikálisan is kemény, és felelősséggel is jár. Hárman vagyunk egy csapatban, és én felelek a gyártott téglának a minőségéért. Én mondom meg a keverőknek, hogy mit keverjenek bele, és hogy tegyék be a gépbe.

– *Mióta elvégezted az iskolát, mást nem tanultál?*

– A jogosítvány megszerzése talán még ide tartozik. Egy hivatásost szereztem.

– *Akarsz-e még valamit tanulni?*

– A későbbiekben igen. Főleg a számítógéppel kapcsolatban. Ha az anyagi helyzetem engedi egy kis pénzt megspórolni, egy vállalkozásba szeretnék belekezdeni. Ahhoz viszont nem ártana némi számítógépes tudás. Tanfolyamra szeretnék menni, és szeretnék az üzletvezetői szférába bekerülni.

– *Mi a véleményed a tanulásról általában?*

– Szeretek tanulni, ilyen gondom nem volt soha.

– *Ha újra kezdbetnéd, mit tanulnál?*

– Az igazság az, hogy én eredetileg nem gázszerelő szerettem volna lenni, hanem felszolgáló, cukrászdában, vendéglátó helyen. Ez az ami a mai napig is közel áll hozzám. Azért lettem gázszerelő, mert fölvettek ugyan hatalmas protekcióval a kereskedelemben, azt mondták, hogy nem kell gyakorlati hely, csak az átlag számít. Elmentem felvételizni, de a végén csak azokat vették fel, akiknek volt gyakorló helyük. Kiestem a kosárból. Végül is egy napos késéssel sikerült elmenni ide az ipari képzőbe, ahova még éppen fölvettek. Lehettem volna kéményseprő, szennyvíz-tisztító, vízszelő, gázszerelő stb. Utólag könnyű bölcsnek lenni, de már látom, hogy azt kellett volna csinálni, hogy egy évig valamilyen munkát keresek, hogy lekössem magam, és egy év múlva újra megpróbálni. Mindenképpen várni kellett volna.

– *Mennyire tanultad meg az iskolában a szakmádat?*

– A szakmai rész olyan 30 százalékos képzést biztosított. Elméletben már eleve 20–30 évvel vissza voltak maradva, mert nagyon régiak voltak a könyvek. Amit tudok – és erre büszke vagyok – annak a 80 százalékát a gyakorlatban szereztem meg, munka közben, és nem az iskolában. Az iskolai gyakorlat nekem a Délgáz területében merült ki, és ez jó volt arra, hogy sok olyan dolgot láttam, amiről többé soha nem is hallottam a szakmán belül. Elég gyakori volt, hogy nem volt mit csinálni. Az ember csak ott ült. Meg ha volt is munka, az annyiban merült ki, hogy elmentünk egy helyre, levettük a gázmérőt mert rossz volt, föltettük helyette a másikat, és kész.

– *Az osztálytársaidról tudod, hogy mi lett velük?*

– Legfeljebb 30 százalékról. Aki a csabai részen lakik, azokkal máig tartom a kapcsolatot. Egyről tudok, aki vállalkozás felé orientálódott, aztán voltak akik betanított munkára mentek el, vagy tovább tanultak. Szerintem nem futottak be annyira ők sem. A gázszerelés olyan, hogy az ember megtanulja, de az elhelyezkedéshez szerencse kell. Olyan helyre kell kerülni, ahol az ember szeret lenni, és megtanulható a szakmája, mert ez az ami sikeressé teheti.

- *Ha újra kezdhethéd, milyen középfokú iskolát választanál?*
- Olyan szakközépiskolába mennék, hogy legyen egy szakmám, amihez mindig hozzá lehet nyúlni, amiben el tud helyezkedni az ember, plusz továbbképezni magam legalább egy érettségi szintig.
- *Mai szemmel hogyan értékeled a szakmádat?*
- Van rá kereslet, van rá igény, bár inkább csak vidéken. Itt Csabán már automatikusan megvan az utánpótlás. Ha valami jó helyről valaki kiesik, már 28 ismerős jelentkezik helyette. Nehéz bejutni abba a rétegbe, ahol olyan a munka, ami az embernek örömet okoz. Ezt a fajta munkát az embernek 30–35 éves koráig jól meg kell tanulni, és népszerűvé kell válni, hogy utána vállalkozhasson. Mert valakinek az alkalmazásában lenni nem jó dolog. Kihasználják az embert, nem arra mennek a vállalkozók, hogy saját erejükből próbáljanak feljutni, hanem más erejét kihasználva.
- *Három hónapig voltál munkanélküli. Az alatt mit csináltál?*
- Segítettem apukámnak a mezőgazdasági tevékenységben, és ez alatt a három hónap alatt szereztem meg a jogosítványomat.
- *Mi a véleményed általában a munkanélküliségről?*
- Szerintem ez több dologból tevődik össze. Én pl. három hónapig voltam munkanélküli, de egy napot sem voltam munka nélkül. Tehát aki akar, az talál munkát magának. Jó, lehet hogy nem az álmai munkahelyét, de mégis több a pénz mint a segély. A másik dolog az, hogy, aki beadja a jelentkezését a munkaügyi központba mint munkaadó, az már eleve úgy számol, hogy ne kapjon többet a munkanélküli, vagyis a munkavállaló, mint amennyit segélyként kap, tehát a minimálbért célozzák meg. Ezen kívül kihasználják az állam által adott támogatásokat az által, hogy munkanélkülit alkalmaznak.
- *Mesélj egy kicsit a családdodról, szüleidről.*
- Édesanyám 53-as születésű, pénztárosi képzettsége van, érettségizett. Pénztárosként dolgozott már több helyen, 87-ben lett leszázalékolva, azóta nem dolgozik. Édesapám hivatalos sofőr, egész életében ezzel kereste meg a kenyerét. Sokáig teherfuvarozó volt különböző helyeken, később lett taxis, aztán jött a mezőgazdasági tevékenység, és most visszaült a taxiba. Tavaly áprilisban szívinfarktust kapott, most újra taxizik ugyan, de fele annyit sem mint előtte. Van egy nővérem, ő kertészként végzett, elvégezte a virágkötői tanfolyamot, most abban dolgozik. Ő is velünk lakik, mert egy sikertelen élettársi kapcsolat után visszaköltözött.
- *Milyen körülmények között éltek?*
- Ha úgy nézzük, elég szűkösen. A rádióban hallottam a minap, hogy Pesten átlag 60–70 ezer forintot keresnek havonta. Nálunk négyünknek jön össze ennyi. Persze az én kerese-tem nem számít, mert én takarékoskodom, hosszú távra gondolkozom.
- *Érdekel a politika?*
- Nem.
- *Rokonszenvezel valamelyik párttal?*
- Nem. De amiért nem érdekelt a politika, azt azért elmondanám. Ha a politikusoknak csak a fele beváltaná azokat a dolgokat, amiket választásnál ígértek, virágzó országban élhetnénk.
- *Köszönöm a beszélgetést.*

(Az interjút Gyorgyevics Zsuzsa készítette)